

С.В. Мис

Др. С.В. Мисовський

автобіографія

Життєпис.

Не люблю писати про себе. І не вірою, щоб когось була якась користь з того, що читати це про минуле, яке в ніякій формі вже не повториться. Але остаточно маю право доіти з ним маже до діла. Тому я рішився і це про себе написати. Якщо воно покажеться неітересне кому, то хай попросту перестане читати, а відомить на бік і заховає до архіву.

Отже родився я у Львові, столичному городі Західної України, тогто Галичини, тоді коронного краю австро-угорської держави. Року Божого 1886. дня 9. серпня. У родині я був наймолодшим з четверо рідні. Мій батько був професором чоловічої учительської семінарії, де вчив математику і фізику. Коротка два-три роки був директором такої семінарії в Сокалі, де одначе не міг погодитися з практикою польського старости і вернувся до Львова на попереднє місце. Моя мама була спольнена німа з Черновець з родини Баллабанів. Три початкові класи вчився я в пратній подільській школі і професора німецької гімназії Вагглі, відси перевів до підготовчої класи німецької державної гімназії і остався тут до II класу. До третьої класу перевів до української державної академічної гімназії у Львові, яку покинув у 1904 р. натурою з відзначенням. Не зважаючи на брак педагогічного провду, часе часе цікавився я біологічними науками. Тому теж після натури записався на філософичний факультет львівського університету, природничі науки, /зоологія - проф. Я. Нусбавм, ботаніка - Цесельські і Ганцборські, мінералогія - Дуніковські/. Тут з трутом дістався я до робітні порівняної анатомії проф. Нусбавма і на основі праці, друкованої в краківській академії добув я титул доктора філософії. В часі студії відбув я курс зоотомії в зоологічній державній стації в Трієсті, а в 1912 р. за міністеріальну стипендію відбув курс бленнографії в зоологічній стації в Берген у Норвегії і звидів зоологічні городи музеї в Німеччині. Учителську працю почав я в 1910 р. в німецькому євангеліцькому дівочому ліцею Фанні в Рітнер, де мій батько на пенсіоніет був директором. Після докторату в 1909р. в учительській аспітанті в 1911р. став я заступником учителя, "суплентом" в українській гімназії Головні, академічній / у Львові, за директури Іллі Кокоруба. До того часу при трьох німецьких поборах був я ізза слабой судова тіла цілкомто звільнений. Це не перешкоджувало мені цікавитися дуже де тоді малими початками спорту /лоза теніс, фітбол, футбол, бокс і мав і зрозумів українську мову і навіть на землянській мові.

На основі хоч і невеликого, але глибоко пережитого життєвого досвіду і обсерванції тодішніх способів і метод шкільного навчання і виховання, ідеалізуючи собі покликання виховника, я відважився помістити у щоденній пресі /"Діло" / кілька статей на цю тему, зновим підписом због псевдом, досить остро критикуючи доті звичай. Це викликало гостру реакцію гімназійного катехита о. Костельника, головне ізза критики читаних у неділі ексорт для шкільної молоді. Псевда підрадаю інше року статей з наголовком /якось /Здумок дивака" / не вдалося нікому відгадати, мовляв "хтось, що в громадянстві добре визнається". При пізніших нагоді зробили мені в Шкільній Раді завіт, що Тисовський заризиковав завіт, що теперішня школа вчить, але не виховує молоді". Тимчасом у школі підчас науки я почав вводити нові звичай, з наміром усунути пересавну дисципліну і на її місце впровадити природніе відношення учня до учителя. Це викликало в учнів деяке здивування, але зрештов нічого не поспувило. Мої переконання, що це відношення учня до учителя повинно інакше виглядати ніж тоді виглядало, походило з гімназійних часів, коли я особисто це прикру відстань відчував. Томуто водом на мій млин був розголос, що в цілому воювничо настроеному світі здобув собі скавтовий рух ген. Бенкен Козелла, звільняючи, сказати, виховання молоді від шкільних обмежень. Я скористав з того міжнароднього гамору і зхотівся перевести мов ідею виключно українського національного виховання молоді для цілей нашого народу. Скавтові заняття, ігри, забави, тощо, були мені відомі з власної практики а ідея була в мене в загальному готова. Атеж при одній нагоді загальною оловів у своїй класі про на іх створити патрістичну організацію та, як її мають наші сусіди цілісі народи і обіцяв подати їм просят такої організації. До другої такої нагоди я вже уже просят списання і все таки чекав на зацікавлення учнів. Отже воно на інаше доівання я відчитав їм складені мною устав /статут/. Після малої дискусії охотні, без ніякого примусу, погодилися організуватися по мому проєктові. Без відомої нагоди, як ігра /кобаль / кобу / німаке шкільної назви / призначив учителя;

Акції нейтралізували релігійного, бузного виховання шкільної молоді мали послужити безцерковним демократичним єдинична деморалізація голови Марієської дружини, старшого учня, змушеного під якомсь загрозою пронагувати між товаришами, бузакми, членами Марієської Дружини, брутальної обожництв. Задля Пласту вийшов був, як раз несподівано Петро Франко/син Івана, колишній організатор Пласту, чи так "екваторіу" на філії акад. гімназії/ з дивним пропозицією, відновити кіт освітний Пласт, бо вони будиноч люблять як хтось виступає з оригінальним новим ініціативом. На це я відповів, що Пласт у тих умовах ніякому й до а не кмірною відновляти Пласту. Зтим він і відійшов. Пізніше його діяльність велика мені малувати, до він голів рахувавостатек організатором Пласту, в його розумінні - "екваторіу". Відтаа уже в Відні відвідав мене раз, далі вже пращавок лиш зі мною наш любий пластуна Гаврих/Славк і Шпастом затягло.

Пластав потім для мене неприємний час, коли я мусів приглядатися як в У.Ц.К.К. наші пластові провідники мучилися в якомсь суррогатом Пласту, який буз ІН за гітлерівського режиму заморожений. Від молоді, непоумоченої систематично, до цефс Пласт, було безцільне вимагати, щоб вона по пластовому поведилася й усе в пластової дусі розуміла. Це було викривленням і перверсія пластової ідеї. Це спричинявало нерозуміння і виходні клопоты. Аж під кінець гітлерівського панування проф. Кубівочк велів таки вернутися до властивих форм пластової організації. І це не була легка справа, бо традиція Пласту не була на жам з бузних пластовців спертися. Не поміг утому випрацьований мною ілюзорний план до віднови Пласту, так, що після торжественно відбуты інформаційних зборок молоді, гуртованої в У.Ц.К., не виявилось нічим зрозумілим пластової ідеї. Врякувало передовсім пластового національного духа в молоді. Зрештою небагом виринула справа наказного, Гітлерові помічного війська "Дивізії Галичина". Пласт був тут ніякому.

Уже за гітлерівських часів удавалось в дуже обмежених масштабах роздобути дозвіл для сына вийти на музичні студії до Відня. Тимом різник труднощів удалося доку ці студії закінчити докторатом музикознавції. Не жши тоді з "форсирге" й поміччю вихідні харчів в У.Ц.К., а це так замарканих харчевих дари/кери-пакетів/, одержави і харчевих дарів Ротарі-аляскою організаці, того. Но нервово вичерпанні ізаа важких перемог спричинило дуже глибокі зміни сына. Ми мусили якісь час замешкати в Інсбруку, відля жінка вернулася, відтаа до Відня, де працювала спершу у фабриці кімнатних малярських знаків і конструїув анолітичних причин /як нехильну до комунізму в більшовицькому Об'єднанні/ видавкам, мусила піднятися "контртерориста", продавництва, щоб було чим заплатити відривання, доміток, мешкання в Інсбруку я з сном перенеслася ми побут до Зальцбург, де на Мюратеум син після рекогносценції власне вичиток списку, бо ми мали баритон.

В Інсбруку знову пішла довгого часу в зустрічі з колишнім ст.пластуном Мих. Туркою і довідався, що Німеччині відбудувати бузак пластуни Пласт на основі посібника "Життя в Пласті" під промовою проф. С. Фрідрих Левіцького, якого обрали Начальником Пластуном, до цікавляться тим, до я довідався к шасті мені привіт. Цео віткою я дуже зрадів, бо справа Пласту несподівана, але для мене власне ця хвилинка була така тяжка, до я не міг цю віткою "але" замилитися.

Це багато пізніше маю я раз пращавоку зустріч в Турком на двірці в Інсбруку, відки він вивозом, пластовому однострою, аляско віз на пластовий табір до Німеччини донечку пані Зодукової, Дарку. Не було багато часу розбалакуватися, я аляско охоти позаконспиративком з пасюк З., яка склала олодильні в. лавці, тех готова до від'їзду, тож ми скоро розпрощалися й я пішов до міста чи за чим іншим. Пізніше і знову довгий час про Пласт нічого не задержався часом аж син від діяком мені чужих товаришів зачунаю, ачобото в Швейцарії я був між українцями, відомий. Це буван начобото якийсь запити американської фірми чи ІІ зразком на всякий випадок робив з'ясував, доб у першій половині 1945 року уїти до Австрії, але це тривало обмежені доміг. Лиш тоді часом в ІІІ знову переконати скотгань, труднощів, прощавок аляско "відновити" власне австрійський пласт австрійської громади. в аляско тех пращавок пані лавці ти до австрійсько в тим згода Америки на прийняття кон. Ма І ітіг, ми стали конструювати за цієї поможувати і осталися в Австрії. Після віднови Пласту в Канаді й в Америці, мій контакт буз небагом наладнаний.

Побут в Зальцбургу не поліпшував ніякім чином справу лікування. Це був рік 1950 коли українські пластуни в Німеччині вирішили урядити в себе, у Мюнхені для мене 70 річний відеолі. Я радів почасти але кудиж не як зможу я взяти на запрошення участь у тому святкуванні з уваги на хворобу сина. Ми обидва мали поїхати до Мюнхену а сина через кілька днів лишили в Зальцбургу на опіці власнички готелю й нашого доброго приятеля родини, Івана Глинського. Та зайшло так, що у Мюнхені почалися відважні святкування а зі Зальцбурга приїхав неспівана доповідь, щоб ми поїхали, бо син дуже хворий. Не ділою інакше проїхати, але жінка рівнялася поїхати тільки у великій потребі мене візати. Не обійшлося на дачі без такої конечности: 70 річка переїшло вповні успішно й гарно мість при співучасті носі Вімки, яка на час вернулася на головне свято. Даліки побут у Зальцбургу закінчився так, довгим лікуванням у шпиталі з неовним успіхом. Не залишилося нічого іншого як переїхати на дальше лікування до спеціаліста у Мюнхені, де ввагер, брат жінки, проф. Д. Студинський підмавав таку можливість. Так знову залишилася зі сном я, під час чого жінка перевезла наші речі в Зальцбургу довідала. Так ми повернулися до Відня.

Тепер наші заокеанські пластуни почали акцію, щоб мене дістали до Америки й Канади. Жінка й син забачили на той час 3-х місяців звідатися у Мюнхені, де йосі, або проживав брат жінки. Вона відвезла мене до Відня на автобусі Швехат, відки приглядала, як я літаком Сабени відлітав дорогою на Франкфурт, Бруксель до Америки. Не місце тут описувати це всебого й там порозмавав серед безліччя дорогого Пластунства Америки й Канади через повник 3 місяці.

З багатого прегарники спокійнаки вернувся я фон сивою соняшном дорогою до Відня. В радості захопленні стали мені слізи в очак, бо моя жінка чомусь то зрозуміла чобіто й жалувала до до неї приїхав. Не це відтам забулося й залишилося присісти, не до описаних спомини. Це був рік 1957.

Від того часу це раз в 1982 році були у Мюнхені й святкуванні й відео Заснування Пласту чи пак 50 річчя його існування. Такі торжества українських пластуни в Німеччині відбуваються все в таюврий час на тав. Гохланді/50 км від Мюнхену/де пластуни с серед себе й зі своїми гістьми. На американсько-канадський торжества відслонення наметників Т.раси шевченка мимо дорого заїрочення мені вже неможливо було поїхати. Але всі звіти й вістки про розвиток нашого Пласту на всіх континентах світу я приймаю так жачоб і так був і друком беру у всіх проважних властового життя участь. Нове танорішню життя, так як перодко складється з двох духовних елементів: з душою про Пласт і з душою про основну форму славців.

Пласт був усе й с наче балансом моїх переживань. Він як замкнена система збурта на розумовому передуманні, аналізі життєвих відношень дає мені справжній об'єктивний образ ваги кожного пережиття без жажобі екзальтації чи перебільшування радісних чи сумних його наслідків. Дуже суб'єктивна оцінка кожного пережиття робить людину нещасливом іза неваз дрібних подій малого значіння або тих іза приблизькування якхто невприсних наслідків жвадоч. Во останній час не був це ані не с закінченням пережиття, які в когд іншого дивавом причину до почування себе буні покаркденим судьбамно те, що дійсність приносить людям як природні припадки, во має нічого спільного з т. зв. призначенням. Оборочьються перед поганими наслідками можна й треба, але не вважати себе за когось, що його переслідуть ерінї. Знову ж думка про мого наукову проблему доповнюється мого незвичайне зацікавлення тою дійсністю позв памк, яка одначе й нас обнижжає, до її зваго природою, яка для мене с в усіх подробицях незбагненно, безмірно таємничим чудом, супроти якого все особисто людське, одичнає с незмірно дрібначево, важном ливі масі.